

Folketinget havde under denne udvikling været holdt udenfor. Heller ikke i 21-mands udvalget var der givet oplysninger til klaring af, hvad regeringen ville gøre ud over at føre lønpolitik, og hvordan den ville gennemføre sin lønpolitik. Dette måtte der nu gives besked om.

Statsministeren bemærkede, at den velkendte baggrund for regeringens initiativer var en mangeårig vedvarende tendens til stigende underskud i samhandelen med udlandet. Hvis denne tendens fik lov at fortsætte, ville det på afgørende måde bringe produktionen og beskæftigelsen i fare, både fordi vi mødte stigende vanskeligheder ved at finansiere underskuddet, og fordi den voksende, i meget høj grad kortfristede gæld gjorde os meget sårbare over for internationale forstyrrelser. Regeringen måtte derfor lægge vægt på, at der udformedes en økonomisk politik, som i løbet af en kort periode kunne skabe ligevægt mellem valutaandtjeningen og valutaforbruget.

Hidtil var betalingsbalanceproblemerne alene søgt løst ved anvendelse af *finans- og pengepolitiske* midler. Det ville også fortsat være nødvendigt at opretholde en stram finans- og pengepolitik. Men lod man fortsat pengeindkomsterne og dermed priserne stige stærkere end i de lande, vor produktion skulle konkurrere med, kunne vi ikke genoprette balancen uden at stramme så hårdt, at det gik alvorligt ud over produktion og beskæftigelse. Derfor var det nødvendigt at inddrage *indkomstdannelsen* i den økonomiske samordning.

Målsætningen kunne kort karakteriseres således: Den årlige stigning i pengeindkomsterne — som i en årrække havde været på 10-12 pct. — burde ikke overstige den gennemsnitlige fremgang i produktions effektivitet, der kunne anslås til 3½ á 4 pct. om året. Såfremt stigningstakten i de kommende 2 år holdtes på dette niveau, ville den væsentligste indenlandske årsag til prisstigninger være fjernet, og der ville være opnået en klar forbedring af dansk produktions konkurrenceevne.

Der måtte samtidig findes veje veje til at sikre, at pengeindkomsterne også i de kommende år udviklede sig væsentligt roligere, end de hidtil havde gjort.

Denne påtrængende stabilisering af priser og omkostninger kunne kun nås effektivt og på en socialt rimelig måde, såfremt alle indkomstgrupper blev inddraget.

Regeringen havde indledt sit indkomstpolitiske initiativ med gennemførelsen af et omfattende og stramt *prisstop*, og regeringen var besluttet på at gennemføre en lovgivning, der kunne sikre prisstabilitet også efter den 1. marts 1971. Før der var opnået større klarhed over den helhed, prisloven skulle indpasses i, var det imidlertid ikke muligt at udforme en konkret udformning.

Regeringen agtede at tage initiativet til anden lovgivning for at sikre, at alle indkomstgrupper kom til at yde deres rimelige bidrag til stabiliseringspolitikken. Regeringen forberedte således lovgivning om